

PARTEA I

NOȚIUNI INTRODUCTIVE

CAPITOLUL I

IMPORTANȚA ȘI OBIECTUL DREPTULUI ROMAN. DIVIZIUNILE DREPTULUI ROMAN

1. IMPORTANȚA DREPTULUI ROMAN

Dreptul roman este creația unui popor demult dispărut și cu toate acestea importanța istorică a acestuia este de necontestat pentru toate orânduirile sociale întemeiate pe instituția proprietății private, deoarece se relevă a fi dreptul unei societăți producătoare de bunuri, fapt care îi determină longevitatea și perenitatea. În raport cu toate sistemele de drept din antichitate, dreptul roman se particularizează prin aceea că a creat elementele de bază ale alfabetului juridic, prin intermediul cărora normele de drept capătă o identitate proprie față de alte norme sociale.

Antichitatea a cunoscut și alte sisteme de drept, ca cel egiptean, babilonian, iudaic, dar aceste sisteme nu au reușit să dezvolte o terminologie juridică distinctă și nici teoretică, rămânând la un stadiu pur pragmatic. Prin urmare, gândirea juridică a popoarelor antice nu a produs instituții juridice clare și

precise și, în consecință, nu au exercitat vreo influență asupra evoluției generale a ideilor și conceptelor juridice.¹

Prin comparație, dreptul roman se particularizează prin aceea că a creat elementele fundamentale ale alfabetului juridic, datorită cărora normele de drept sunt individualizate în raport cu normele sociale. Multe dintre categoriile juridice actuale își au originea în dreptul roman, care le-a dat cea mai precisă formulare.²

Astfel, numai cunoscând dreptul roman pot fi înțelese multe dintre instituțiile dreptului civil – și astăzi operăm cu noțiuni și categorii create de dreptul roman: obligație, contract, termen, condiție, reprezentare, bunuri, revendicare, moștenire legală și testamentară, acțiuni în justiție, ș.a. În decursul evoluției istorice a dreptului, forma acestor concepte s-a menținut identică, conținutul lor variind în funcție de dezvoltarea social economică a epocii.

Spre exemplu, termenul „contract” presupune egalitatea juridică între părțile contractante, însă în Roma antică egalitatea exista numai în raporturile juridice dintre cetățenii liberi, în feudalism între membrii nobilimii funciare, iar în orânduirea burgheză acest principiu este consacrat pe plan general, consfințindu-se această egalitate juridică între toți cei care devin părți în contract.

Mai mult chiar, legislațiile moderne sunt descendente ale principiilor dreptului privat roman, unele dintre instituții juridice rămânând până astăzi aproape neschimbate, altele suferind

---

¹ v. R. von Ihering, *L'esprit de droit romain*, vol. I-IV, Paris, 1888; Ed. Cuq, *Les institutions des romains*, Paris, 1891

² Molcuț Emil, Oancea Dan, *Drept roman*, Ed. Universul, București, 1993, p.11, Vladimir Hanga, Mircea Dan Bocșan, *Curs de drept privat roman*, ediția a II a, ed: Universul Juridic, București, 2006, p.8-9

adaptări la noile condiții sociale, economice, politice, devenind norme de drept pozitiv.

De asemenea, multe dintre tendințele dreptului modern își au izvorul în elementele de învățătură ale dreptului roman, dar și importanța acordată, în unele legislații practicii judiciare își are originea tot în cazuistica romană.

Pentru noi, românii, studiul dreptului roman prezintă un și mai mare interes, întrucât studiul formării și evoluției poporului nostru nu poate fi înțeles fără a cunoaște influența exercitată de dreptul privat roman în trei momente principale: epoca de zămislire a poporului român și de formare a dreptului obișnuielnic, pe un fond de drept roman; epoca dreptului feudal scris, când influența dreptului roman se face simțită pe filiera bizantină și epoca elaborării operei legislative din timpul lui Alexandru Ioan Cuza, când au fost preluate o serie de categorii și principii ale dreptului clasic roman, de această dată, pe filieră franceză³.

În contextul romanizării Daciei, se remarcă asimilarea unor instituții juridice romane, care, la început, se aplicau exclusiv în raporturile dintre cetățenii romani, pentru ca mai apoi să fie preluate și de către daci în contextul dezvoltării relațiilor economice. O dovadă incontestabilă în acest sens, îl reprezintă Tripticele de la Roșia Montană, care conțin contracte încheiate între populația autohtonă și între aceștia și cetățenii romani, conform dreptului privat roman, influențat de cutuma locală.

În epoca feudală, receptarea dreptului roman s-a realizat prin intermediul legiuirilor bizantine, în special prin intermediul

---

³ A. D. Xenopol, *Istoria românilor din Dacia Traiană*, vol. I, 1914, p. 163-300, N. Iorga, *Istoria românilor din Ardeal și Ungaria*, vol. I, 1915, p.14-30.

Bazilicalelor. Sistemul de drept bizantin era, în fapt, o culegere a normelor juridice romane, adaptate realităților societății bizantine. Prin urmare, legiuirile bizantine românești – cartea românească de învățătură, îndreptarea legii, pravilniceasca condică, Codul Calimah, Codul Caragea sunt de inspirație romană, pe filieră bizantină.

Al treilea moment definitoriu raportat la istoria dreptului românesc, în care dreptul roman și-a pus clar amprenta, a fost, așa cum am menționat mai sus, codificarea dreptului civil sub domnia lui Al. I. Cuza, când dreptul roman a fost izvor de inspirație pentru reglementarea instituțiilor ce țin de materia obligațiilor și bunurilor.⁴

2. OBIECTUL DREPTULUI ROMAN

Dreptul roman cuprinde totalitatea normelor de conduită instituite sau sancționate de statul roman și constituie un sistem vast de ramuri și instituții juridice care au cunoscut un proces continuu de transformare și intercondiționare, începând cu epoca de formare a Romei antice și sfârșind cu moartea împăratului Iustinian.

Fenomenul juridic roman a luat naștere în procesul trecerii societății romane de la societatea gentilică la cea politică. Astfel, la origine nu exista o distincție clară între diferitele categorii de norme sociale, atât la romani cât și la alte popoare antichității, însă spre deosebire de alte popoare și alte culturi, romanii au depășit această confuzie, ca dovadă că, încă din epoca veche, normele de drept erau desemnate prin termenul *ius*, iar cele religioase prin termenul *fas*. Chiar dacă teoretizările marilor

---

⁴ În acest sens , a se vedea, Molcuț Emil, Oancea Dan, *Drept roman*, op. cit., p. 12-13.

jurisconșulți romani fac trimitere, în egală măsură, și la principiile morale și la cele juridice, practica judiciară romană a reușit să creeze o delimitare clară între gândirea juridică și practica socială.

Chiar dacă acest curs este consacrat numai studiului dreptului privat roman, deoarece acesta este domeniul în care romanii au dat măsura spiritului lor creator, trebuie precizat că romanii au creat și cercetat distinct dreptul privat de dreptul public, primul reprezentând ansamblul normelor care apără interesele indivizilor, în opoziție cu dreptul public care apără interesele statului. Caracterul de generalitate al intereselor generale a variat în funcție de fizionomia economică și politică a societății romane și de poziția socială a factorilor chemați să elaboreze normele de drept. Normele de drept privat vizau relațiile juridice referitoare la condiția persoanelor, relațiile cu caracter patrimonial dintre persoane și cele care iau naștere cu ocazia judecării proceselor civile.⁵

3. DIVIZIUNILE DREPTULUI ROMAN

Dreptul constituie un ansamblu de norme de conduită foarte diversificate, astfel încât noțiunea generală de drept este divizată în grupări de norme juridice diferite.

3.1 Dreptul public și dreptul privat – această divizare este considerată, pe bună dreptate, ca fiind una dintre contribuțiile esențiale aduse de dreptul roman și care a determinat progresul civilizației europene.

---

⁵ Molcuț Emil, Oancea Dan, *op. cit.*, 1993, 7-8.

Din categoria normelor de drept public fac parte cele reglementează organizarea statului, raporturile dintre particulari și stat, dar și regulile referitoare la cult.

Dreptul privat vizează exclusiv interesele particularilor, adică reglementează raporturile juridice care se stabileau între cetățenii romani. La rândul său, dreptul privat se compune din trei părți importante: dreptul civil, dreptul ginților și dreptul natural. Pe lângă această clasificare, doctrina mai delimitează: dreptul pretorian, dreptul comun și de excepție, dreptul scris și nescris.

3.2 Dreptul civil (IUS CIVILE)

Jurisconsultul Gaius definea *ius civile* ca fiind dreptul propriu al unui popor, destinat să reglementeze în exclusivitate raporturile dintre cetățenii romani.

Făcând comparație între dreptul civil și dreptul ginților, Gaius spunea: „Toate popoarele care sunt conduse prin legi și după obiceiuri ce se folosesc pe de o parte de un drept al lor propriu, pe de altă parte de un drept comun tuturor oamenilor; în adevăr, dreptul pe care și l-a statornicit fiecare popor sieși, îi este propriu lui și se cheamă *ius civile*, ca drept specific al statului-cetate, iar cel pe care rațiunea naturală l-a rânduit între toți oamenii, acela este păzit deopotrivă la toate popoarele și se cheamă *ius gentium*, întrucât de le se folosesc toate popoarele. Poporul roman se folosește, deci, pe de o parte, de dreptul său propriu, iar pe de altă parte de cel comun tuturor oamenilor”.

La origine, *ius civile* este un drept formalist, rigid, aplicat într-un cadru solemn, în care se utilizau numeroase simboluri, inaccesibil străinilor. Explicația acestor trăsături ale dreptului civil vechi o regăsim în epoca patriarhală autarhică în care a luat